

I særlige tilfælde, f.eks. hvor Sundhedsstyrelsen vurderer, at et sygehus kan påtage sig behandling af patienten, kan styrelsen pålægge sygehuset at gøre det.

Må også Sundhedsstyrelsen opgive at tilvejebringe et behandlingstilbud inden for den fastsatte maksimale ventetid, og finder patienten selv et sygehus her i landet eller i udlandet, der på forsvarlig vis kan varetage den behandling, som patienten er henvist til, får patienten et tilskud til denne behandling. Ved behandling på private sygehuse svarer tilskuddet til den gennemsnitlige udgift til en tilsvarende behandling på et dansk offentligt sygehus. Ved behandling på offentlige sygehuse her i landet betales, den af de offentlige sygehuse benyttede takst. Ved behandling på offentlige sygehuse i udlandet betales den takst, der anvendes i det pågældende land.

I tvivlstilfælde afgør Sundhedsstyrelsen, om den behandling, der er henvist til, kan anses for forsvarlig.

Der er ikke adgang til tilskuddet/betalingen, hvis patienten har afslået et rettidigt behandlingstilbud fra amtskommunen eller Sundhedsstyrelsen. Det er Sundhedsstyrelsen, der afgør og oplyser patienten om, hvorvidt og hvornår vedkommende har ret til at opnå tilskud/betaling.

Hvis patienten ikke selv finder et behandlingstilbud eller ikke ønsker at benytte sig af den mulighed, vil Sundhedsstyrelsen fortsat have pligt til at henvise patienten til behandling snarest muligt.

Efter forslaget kan der ikke ydes tilskud til alternativ behandling eller til behandling, der har forskningsmæssig eller eksperimentel karakter.

I overensstemmelse med den almindeligt gældende regel i sygehusloven foreslås det, at bopælsamtskommunen skal afholde udgifterne til behandling efter lovforslaget.

Bopælsamtskommunen afholder herefter udgifterne til behandling, samt til befordring og ophold, hvor patienten af amtskommunen eller Sundhedsstyrelsen henvises til behandling her i landet eller i udlandet. De nærmere regler herom samt om adgangen til befordring og ophold for en ledsager i tilfælde, hvor ledsagelse må anses for påkrævet på grund af patients alder eller helbredstilstand, er reguleret i Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 1176 af 21. december 1995 om ydelse af befordring eller befordringsgodtgørelse i henhold til lov om sygehusvæsenet og lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp.

I de tilfælde, hvor bopælsamtskommunen og Sundhedsstyrelsen ikke kan tilvejebringe et behandlingstilbud til patienten, og patienten selv finder et privat sygehus her i landet eller i udlandet, som kan varetage

behandlingen betaler bopælsamtskommunen et tilskud til behandlingen svarende til den gennemsnitlige udgift til en tilsvarende behandling på et dansk offentligt sygehus.

Herudover foreslås det, at bopælsamtskommunen betaler et gebyr til Sundhedsstyrelsen, der skal dække styrelsens udgifter i forbindelse med behandling af henvisningssager efter forslaget, samt at sundhedsministeren fastsætter gebyrets størrelse.

Med forslaget bemyndiges sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler om patienternes adgang til behandling og amtskommunernes forpligtelser til at tilbyde behandling. Reglerne fastsættes i en bekendtgørelse.

Ved en amtskommune forstås ligeledes Hovedstadens Sygehusfællesskab, jf. sygehuslovens § 1, stk. 2.

Efter forslaget får de fastsatte maksimale ventetider virkning snarest muligt i løbet af 1999, idet der dog er behov for en vis tid til at tilrettelægge de administrative procedurer og arbejdet på sygehusene efter ordningen. Det foreslås derfor, at sundhedsministeren bemyndiges til at fastsætte tidspunktet for, hvornår de fastsatte maksimale ventetider skal have virkning fra.

2. Gældende lovgivning og lovforslag om sygehusvæsenet (Evalueringscenter for sygehuse, styrkelse af det frie sygehusvalg samt information om ventetider m.m.)

Efter de gældende regler i sygehusloven er en amtskommune forpligtet til at yde vederlagsfri behandling ved sit sygehusvæsen bl.a. til personer, der har bopæl i amtskommunen. Som led i løsningen af sine sygehusopgaver kan en amtskommune samarbejde med andre amtskommuners sygehusvæsen, ligesom en amtskommune kan indgå overenskomst med eller på anden måde benytte private institutioner.

Amtskommunernes ansvar for sygehusvæsenet indebærer forudsætningsvist, at patienterne tilbydes behandling inden for en rimelig ventetid. Sundhedsstyrelsen har fastsat retningslinier for maksimale ventetider for behandling af iskæmisk hjertesygdom, lungekræft, brystkræft og tarmkræft. Efter den gældende sygehuslov er der imidlertid ikke adgang til at pålægge amtskommunerne maksimale ventetider til behandling af livstruende sygdomme, som, hvis de ikke overholdes, får som konsekvens, at amtskommunerne forpligtes til at henvise patienten til behandling på private sygehuse og på sygehuse i udlandet.

Efter sygehusloven kan sundhedsministeren fastsætte regler om amtskommunernes adgang til som led i løsningen af sygehusvæsenets opgaver at drive eller benytte institutioner i udlandet. Sundhedsministeren